

РЕШЕНИЕ

№ 18337

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110106288 по опис за 2023 година

РЕШЕНИЕ

08.11.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 6288/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от Н. М. Л. срещу „СКГ“ АД, като се поддържа, че ищецът бил в трудово правоотношение с „ЛС“ АД, което по силата на чл. 123а КТ било претърпяло субективно изменение във връзка със сключен договор за концесия, като ответника се явявал работодател, за длъжността „оператор, зареждане на гориво“. Поддържа, че с предизвестие от 11.11.2022 г., бил уведомен, че трудовото правоотношение се прекратявало на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ, поради закриване на част от предприятието. Навежда доводи, че със Заповед № 368/11.11.2022 г., трудово правоотношение било прекратено считано от 12.12.2022 г. Излага съображения, че не били налице материалните предпоставки за прекратяването на трудовото правоотношение, тъй като от предприятието

не била премахната никаква структура. Освен това сочи, че липсвало дори вътрешно организационно преустройство, като трудовата функция не била отпаднала. Твърди, че трудовото правоотношение било прекратено от лице, което нямало работодателска власт. Поддържа, че от момента на уволнението бил останал без работа, поради което се дължало обезщетение в размер на 9000,00 лева за периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г., като сочи, че размера на последното брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец, предхождащ месеца на уволнението било в размер на 1500,00 лева. Иска уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде отменено, като и да бъде възстановен на длъжността преди уволнението, както и да бъде присъдена претендираната сума за обезщетение. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като се поддържа, че претенциите са процесуално допустими. Твърди, че действително е налице договор за концесия, като с оглед правилото на чл. 123а КТ, трудовите правоотношения със служители сред които бил и ищеца били запазени, поради което страните се намирали в трудово правоотношение за твърдяната длъжност. Инвокира доводи, че сектора в който бил разпределен и изпълнявал трудовите си функции ищеца, представлявал организационно обособено звено в структурата на дружеството, като с решение на управителния съвет от 09.11.2022 г., било прието, че сектора е закрит, поради което трудовите функции на всички служители били прекратени. Излага съображения, че с оглед на това е издадено процесното предизвестие и е издадена и уволнителната заповед. Твърди, че са налице предпоставките за извършване на уволнението на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ, което аргументира подборно. Поддържа, че противно на твърдяното от ищеца, сектора като отделна обособена структурна единица бил закрит с оглед взетото решение от управителния съвет, което се установявало и от ангажирани доказателства. Навежда доводи, че дейностите извършвани от закрития сектор и преди това са се извършвали от други сектори, като същите продължавали да съществуват и след закриването на структурно обособената единица, като прави извод, че в тази насока е без значение дали дейността е продължавала да се извършва от други сектори или звена, или не. Развива съображения, че трудовото правоотношение е било прекратено от лице, което имало работодателска власт и е било надлежно овластено. Твърди, че тъй като иска за отмяна на уволнението бил неоснователен, то такъв се явявал и иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ. Поддържа, че претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3 е неоснователна и недоказана, тъй като била обусловена от претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, която била неоснователна. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

I. От фактическа страна.

Между страните не се спори, поради което и с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е отделено за безспорно: **1)** че страните са се намирали в трудово правоотношение за длъжността „оператор, зареждане на гориво“; **2)** че с Предизвестие от 11.11.2022 г. и Заповед № 368/11.11.2022 г. трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ.

Обявените за безспорни обстоятелства се подкрепят и от представените по делото писмени доказателствени средства в тази насока, които съдът кредитира.

Представено е Решение, обективизирано в протокол от 09.11.2022 г., като се установява, че „СКт“ АД взело решение по т. 2., 2.1., 2.1.1., че в се извършват структурни промени в Дирекция „Транспорт и ГСМ“, като в отдел „Гориво-смазочни материали“ се закрива Сектор 1 „Складово стопанство“ и се заличават всички прилежащи към него длъжности, общо четиринадесет – една „ръководител на сектор 1 склад. Стоп.; три –

„Организатор, дейности транспортно и експлоатационно звено“; две длъжности „Отчетник счетоводство/ГСМ“, една длъжност „Монтьор поддръжка на инсталации и оборудване – старши“; две длъжности „Монтьор поддръжка на инсталации и оборудване“; една длъжност „Оператор зареждане с гориво – старши“; четири длъжности „Оператор зареждане с гориво“.

От извършена по реда на чл. 183 ГПК констатация от съда в о. с. з. от 21.09.2023 г. от трудова книжка № 2412 на Н. М. Л., серия Б, № 634998 се установява, че последното вписване е на стр. 10-11 от администрацията на Социално подпомагане, като след уволнението и вписванията от ответника на стр. 8-9 в трудовата книжка няма данни за други възникнали трудови или служебно правоотношения.

Трудовата книжка е официален удостоверителен документ за факти и обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя. Като такъв вид документ тя има доказателствено значение по смисъла на чл. 179 ГПК за фактите отразени в нея – арг. чл. 347 КТ. Тоест, като официален удостоверителен документ трудовата книжка се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което и съдът е длъжен, при липса на обратно доказване (което по правило е пълно и главно), да приеме отразените обстоятелства в документа за осъществили се в обективната действителност.

Представени са Заповед № 3-22 и пълномощно с удостоверителен надпис на подписа (т. нар. нотариална заверка) от 18.01.2022 г., рег. № 151 от общия регистър на нот. МЛЕ, рег. № 790 от НК, като се установява, че представляващи на „СКТ“ АД - изпълнителен директор ХКП е упълномощил АПД в качеството на служител на длъжност „Главен директор, човешки ресурси“, с представителна власт да прекратява трудови договори със служители на дружеството, както и да договоря условия за прекратяването да извършва подбор по смисъла на чл. 329 КТ, както и да подписва и получава всякакви документи свързани с прекратяването на трудовите правоотношения. В тази насока изрично е посочено, че пълномощникът може да упражнява и дисциплинарната работодателска власт.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. ГТ и РМ.

От казаното от св. Т се установява, че работи при ответника на длъжност „Директор“, Дирекция „Транспорт и гориво-смазочни материали“. Работел на летището от 2013 г., а при този работодател от 20.04.2021 г. ГСМ включвало отдел „Гориво-смазочни материали“. Сочи, че складовото стопанство е част от този отдел. През м.08.2022 г. било взето решение, един сектор „складово стопанство“ да бъде разделен на две – на два еднакви сектора, с една функции и еднакъв брой хора – „Складово стопанство 1“ и „Складово стопанство 2“. Н. Л. бил разпределен в „Складово стопанство 1“. Свидетелства, че двата сектора имали отделни ръководители на сектори. Ръководителят на „Складово стопанство 1“ бил ББв, а на „Складово стопанство 2“ МС. Ръководителите на секторите разпределяли задачите, правили графика за работа на хората, контролирали изпълнението на задачите и се занимавали като цяло с дейността на сектора и хора в него. Изяснява, че през м.11.2022 г. ръководството било взело решение единият сектор да бъде закрит, като дейността на сектор 1 била преустановена. Оттогава не било създавано ново звено и не били назначавани нови хора. Свидетелства, че заповедите за прекратяване на трудовите отношения били връчени от „човешки ресурси“, а решението било взето от ръководството. Сочи, че нямал преки функции при уволнението на хора, като нито бил давал мнение, нито отговарял за нещо. Евентуално би могъл да има косвена функция, която касало единствено това, че е Директор на дирекция в която се закрива сектор, но други функции при прекратяването на трудовите правоотношения нямал.

При разпита на св. М се изяснява, че последният е бивш служител на ответника, като води дело с ответника. Познавал Н. Л., като били колеги и работели при ответника на ЛС. Отношенията им били колегиални. Той бил на длъжност „отчетник счетоводство ГСМ“, а Н. Л. работел като „Оператор зарежда с гориво“, но и двамата работели в „Складово стопанство“. В предприятието имало Дирекция „Транспорт и гориво-смазочни материали“, към която бил и отдела „Складово стопанство ГСМ“, а към него имало сектор „складово стопанство“, в който работели. Свидетелят сочи, че той лично изготвял графици на целия сектор „Складово стопанство“, поради което имал отношение с всички служители, които работели там, поради служебните му задължения. Изяснява, че сектор „Складово стопанство“ нямал вътрешно разделение, като работел като едно цяло, както преди така и понастоящем. Соци, че сектор 1 и сектор 2 се били появили непосредствено преди тяхното уволнение – като потърпевши били 7-8 човека. Секторите теоретично били отбелязани като 1 и 2, като целта била да се уволнят хората от сектор 1. Нямамо никаква промяна, като и до момента сектора работел като едно цяло, като на местата на уволнените хора работели други хора. Соци, че такива били ГЖ, който бил шофьор и бил пратен на разтоварището, също така МС и СТ били от хората, които работели на местата на уволнените хора. Свидетелства, че в работата нямамо спад, като понастоящем същата била по-интензивна, тъй като имало период в който света се възстановявал от пандемията от КОВИД, като авиацията започнала да работи както преди това, освен това натоварването идвало и по други причини – войната в Украйна. Изяснява, че сектор 1 и сектор 2 се появили преди уволнението им, като задълженията на хората били еднакви, както и взаимодействията между тях били еднакви и нямамо никаква промяна. Секторът работел единно и понастоящем, като на техните места имало други лица. Свидетелства, че самият той бил уволнен на 16 или 17.11.2022 г., като от м.06 до уволнението бил в болничен. Сектор 1 бил създаден, докато не е бил на работа. Уточнява, че от м.08. има преки впечатления, тъй като се чувал и виждал с колегите му, които му разказвали какво се случвало. Соци, че не може да каже имена на колегите си, тъй като щяло да има негативни последици по отношение на тях. Тъй като бил работил при ответника около 5 години бил създал приятелски отношения с всички и се чувал и виждал и с хора, които и понастоящем работели при ответника, но получавал информация от различни хора.

Основният принцип при кредитираното на свидетелите е визиран в правилото на чл. 172 ГПК, според което показанията на роднините, на настойника или на попечителя на посочилата го страна, на осиновителите, на осиновените, на тези, които се намират с насрещната страна или с роднините ѝ в граждански или наказателен спор, на пълномощниците, посочени от техните доверители, както и на всички други, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост.

В случая с оглед събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че свидетелите изопачават фактите за които съобщават или ги затаяват. Въпреки това, за да се направи правилна преценка дали и в коя част следва да се кредитират показанията следва да се вземе предвид следното:

- свидетелите са допуснати за обстоятелства свързани с организационната структура на ответника, съответни при какви трудови функции се полага труд, респ. дали фактически и реално длъжността на ищеца е била закрита.

При това положение, съдът намира, че като процесуално допустими следва да обсъжда показанията на свидетелите единствено за посочените обстоятелства. За останалите факти посочени от свидетелите при разпитите им същите не са допускани, като в случая дори при конотативната преценка на заявеното се изяснява, че изобщо не се касае за т. нар. „контролни въпроси“, а практически процесуалните представители са задавали процесуално недопустими въпроси – за обстоятелства за каквито не са били допуснати свидетелите.

Действително, съдът е имал процесуалната възможност да не допусне въпросите и в о. с. з., но с оглед изясняване на правния спор (чл. 10 ГПК) е счел, че е по релевантно посоченото в настоящите мотиви да се изясни на страните, респ. процесуалните им представители с мотивите на настоящото съдебно решение.

С оглед на това, съдът намира, че следва да кредитира в цялост показанията на свидетеля Т. Въпреки, че последният работи при ответника, казаното от него е житейски и правно логично – досежно релевантните обстоятелства, като по делото липсват доказателства, че свидетелят е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен. Тоест, при преценката на казаното от този свидетел, съобразно правилото на чл. 172 ГПК, съдът достига до извод, че показанията му са достоверни и може да им се даде вяра. Действително, свидетелят работи при ответника, което не може да изключи изначално възможността последният да дава достоверни показания за фактите, които е възприел, а е само индиция за съда при оценка на свидетелските показания да подходи със завишена доза критичност. В случая свидетелят съобщава възприетите от него обстоятелства под страх от наказателна отговорност, въпреки това последователно и логично, като казаното кореспондира с останалите по делото доказателства, поради което и настоящият съдебен състав намира, че следва да кредитира в цялост показанията, като се отчете и факта, че по делото нито са налице доказателства, нито дори индиции, че свидетелят е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен. Нещо повече, логично е именно лица, които работят на определено място и при определен работодател да могат да съобщават обективни факти за обстоятелствата за които в процесния случай свидетелят е допуснат, тъй като именно такива лица имат и могат да имат преки впечатления за релевантните факти. Наличието на някои неточности в показанията не могат да дискредитират последните, тъй като следва да се отчете изминалия период от време, както и особеностите на човешката памет, в това число и фактори като човешката перцепция, сугестия и конра-сугестия, които са от значение във връзка с възприемането и възпроизвеждането на възприетите обстоятелства.

По отношение на показанията на св. М, съдът намира, че същите могат да бъдат частично кредитирани – досежно преките впечатления които е имал във връзка с работата си и по отношение на ответника. В тази си част казаното от свидетеля е логично, непротиворечиво и кореспондира с доказателствата по делото. По отношение на останалите обстоятелства – за обособяването на сектори и начина на работа в същите, съдът счита, че не може да кредитира казаното от свидетеля. Свидетелските показания изискват пряко възприемане на факти – т. нар. преки (първични) свидетелски показания или тяхното опосредено възприемане – т. нар. вторични (опосредени) свидетелски показания (напр. чрез разказ на свидетел пряк очевидец, които се възпроизвежда от свидетеля). И в двата случая свидетелските показания са преки, но в зависимост от начина на възприемане на релевантните факти – първично или вторично доказателствено средство, което има единствено значение за оценката на показанията, съобразно правилото на чл. 172 ГПК. В случая от казаното от св. М се установява, че знае част от обстоятелствата от негови колеги, т. е. касае се за вторични свидетелски показания. Но тук следва да се отчете факта, че свидетелят категорично отказва да посочи лицата от които знае съобщените обстоятелства – независимо, че носи евентуална наказателна отговорност и изричното закрепеното процесуално задължение по чл. 166, ал. 1 ГПК, че никой няма право да откаже да свидетелства, освен определени категории лица. В това се включва и факта да се съобщават всички обстоятелства пред съда, независимо от предлога (в процесния случай), че евентуално би навредило на лицата. Това пречатства възможността както на страните, така и на съда евентуално да извършват допълнителни процесуални действия, за да може да се провери казаното от свидетеля. В тази насока трябва да се посочи, че съдът подхожда и със завишена доза критичност в тази част от показанията, доколкото е налице индиция, че свидетелят е частично заинтересован от изхода на спора, доколкото води трудово дело срещу ответника. Само по себе си наличието на правен спор

не води до извод, че показанията са недостоверни, но когато се отказва категорично да се посочат и лицата от които свидетелят е узнал определени обстоятелства, които са съобщение пред съда, това е достатъчно да се възприеме, че свидетелят не желае да посочи изцяло релевантните обстоятелства и техни източници, като сам създава пречка за проверката на казаното, което свързано с индицията по правния спор е достатъчно, за да в процесния случай показанията на свидетелят да бъдат частично кредитирани при приложение на правилото на чл. 172 ГПК.

Прието и неоспорено е заключението на ССЧЕ и допълнителната ССЧЕ. От заключението на ССЧЕ се изяснява, че БТВ на ищеца за пълен отработен месец, предхождащ месеца на уволнението е в размер на 1436,34 лева, съответно обезщетението за периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г. е в размер на 8618,04 лева, като обезщетението в размер на 8940,61 лева – ведно със законната лихва за периода 03.02.2023 г. до 12.06.2023 г. Експертът е посочил, че БТВ на ищеца по пера е структурирано като основна работна заплата в размер на 1294,00 лева и допълнително месечно трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 142,34 лева.

От допълнителното заключение на ССЧЕ се изяснява, че Сектор 1 „Складово стопанство“ е закрит с решение на УС на „СКТ“ АД от 09.11.2022 г., като след закриването му в дружеството не е създавано ново звено, което да изпълнява същите или сходни функции с тези на Сектор 1. Уточнено е, че Сектор 2 не представлявал ново звено, тъй като от щатното разписани от 03.10.2022 г. се изяснява, че този сектор не е новосъздаден. Експертът е посочил, че след закриването на Сектор 1, в Сектор 2 не са наемани нови служители на длъжности, като заеманите от служителите на закрития сектор. Вещото лице е посочило, че в справката за новоназначени служители за периода 09.11.2022 г. до 16.06.2023 г., както и в щатното разписани от 17.01.2023 г. няма данни в останалите структурни звена след закриването, да са създавани нови длъжности, които да съответстват на тези заемни от служители на закрития сектор. Изяснено е, че на ищецът е изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 2381,78 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключението на ССЧЕ и допълнителното заключение на ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са извършени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

II. От правна страна.

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначални обективно, кумулативно съедини конститутивни искове и осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Тежестта на доказване, тоест задължението за установяване законността на уволнението носи ответникът по настоящото дело, който следва да установи пълно и главно (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК) материалните предпоставки на уволнителното основание.

Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото правно основание – „закриване на предприятието“, се обуславя от проявлението на следните обстоятелствата – **1)** да е прекратено съществуването на работодателя, от което следва и преустановяване на производствената му, административна или служебна работа; **2)** компетентен орган да е издал процесния уволнителен акт и **3)** предметът на дейност, с оглед на който то е създадено и за реализирането на който са сключени трудовите договори да не са преминали към друго предприятие, респ. да не е било налице субективно изменение в трудовото правоотношение – по отношение на работодателя по смисъла на някое от основанията по чл. 123 КТ.

Основателността на така предявения иск за обезщетение за оставане без работа в

следствие на незаконното уволнение е обусловена от основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, като ищецът носи доказателствената тежест да установи пълно и главно, че е останал без работа за процесния период, съответно, че е работил на по-ниско платена работа, както и размерът на претенцията си, а ответникът носи доказателствената тежест да установи плащане на претендираното обезщетение.

Според задължителните постановки на **Тълкувателно решение № 5 от 26.10.2021 г. на ВКС по т. д. № 5/2019 г., ОСГК:**

„Закриване на част от предприятието по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Кодекса на труда е налице, когато от структурата на предприятието е премахнато определено негово организационно обособено звено и е прекратена дейността на това звено. При вътрешната реорганизация се извършват структурни промени, при които някои звена се променят чрез сливане, вливане, отделяне, разделяне и др., но дейността им се запазва. Съкращаване в щата по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Кодекса на труда има, когато се заличават всички щатни бройки за определена длъжност или се намаляват част от тях. Вътрешната реорганизация не е основание за прекратяване на трудовия договор, поради което няма основание да бъде извършен подбор. При закриване на част от предприятието работодателят има право, но не и задължение за подбор, т.е. извършването му е по негова преценка. Работодателят може да упражни правото на подбор, когато в оставащите организационно обособени звена на предприятието в същото населено място има работници или служители на длъжности с еднакви или с несъществено отличаващи се трудови функции...“.

Следва да се има предвид, че в чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ са предвидени две уволнителни основания. Те не са алтернативни и могат да се съчетават, като това обаче следва да бъде ясно посочено в уволнителната заповед или същата следва да препраща към други документи до които работникът или служителът има достъп и има възможност да узнае обстоятелствата във връзка с уволнението.

В случая с оглед ангажираните по делото доказателства, съдът намира, че ответникът е провел пълно и главно доказване, че е извършил структурна промяна в предприятието си като е закрил определен сектор, който е организационно и структурно обособен. Организационната, структурната и функционалната обособеност на предприятието на работодателят не подлежат на съдебен контрол, а са в дискреционната власт на работодателя. В тази насока единствената хипотеза при процесното уволнително основание, за друг извод би могла да бъде злоупотреба с право, но подобни съображения не са изложени от ищеца с исковата молба, поради което и съдът счита, че не следва да ги коментира.

На следващо място трябва да се посочи и факта, че как протича работния процес и функциите, които се изпълняват принципно би имало значение, но при съкращаване в щата. Както е отбелязано по-горе в мотивите на съда, основанията по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ не са алтернативни като могат да се съчетават, като при закриване на част от предприятието (каквото е процесния случай), може да се направи извод и е логично уволнителното основание да се съчетае със съкращаването на щата, като с оглед кредитираните заключение на ССЧЕ и допълнително ССЧЕ се изяснява, че изцяло е съкратен щата в структурната единица на работодателя, което се потвърждава и кореспондира с представените по делото писмени доказателствени средства. Тук трябва да се отбележи, че всъщност основният проблем в тезата на ищеца е, че спори за закриване на част от предприятието със съображения, доводи и доказателствени искания касаещи съкращаването на щата. Както беше отбелязано двете основния могат да се кумулират, но имат и самостоятелност, което изобщо не е отчетено в исковата молба, а съдът е длъжен с оглед принципна на диспозитивното начало да се произнесе по предявения иск (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), което

означава да се произнесе не само по заявления петитум, но и по основанията на иска – т.е. твърденията за фактите, които обуславят заявеното пред съда право.

Следователно процесното уволнение е извършено законосъобразно, поради което и претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да бъде отхвърлена.

Неоснователни са съображения на ищеца, че уволнението било извършено при липса на представителна власт. Противно на доводите по делото ответника е представил Заповед № 3-22 и пълномощно с удостоверителен надпис на подписа (т. нар. нотариална заверка) от 18.01.2022 г., рег. № 151 от общия регистър на нот. МЛЕ, рег. № 790 от НК от който се изяснява, че процесното уволнение е било извършено от надлежно упълномощен представител на работодателя.

Тъй като конститутивният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е обуславящ по отношение на претенциите по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, то след като неоснователен се явява обуславящият иск, то такъв се явява и обусловеният иск, поради което и претенциите по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ следва да бъдат отхвърлени.

Приетото възражение на ответника за прихващане се намира под вътрешното процесуално условие за уважаване на осъдителния иск. След като последният е отхвърлен, съдът намира, че процесуалното условие не се е сбъднало, поради което и не следва да се произнесе по приетото възражение за прихващане.

III. По отношение на разноските.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъди сумата от 3703,14 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Неоснователно е възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В процесния случай определеният и заплатен размер на адвокатското възнаграждение е съобразен с разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 1 и ал. 2 НМРАВ.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ от Н. М. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. **срещу** „СКТ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., ЛС, **за признаване за незаконно и отмяна** на уволнение извършено с Предизвестие от 11.11.2022 г. и Заповед № 368/11.11.2022 г.

ОТВЪРЛЯ предявените иск от Н. М. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. **срещу** „СКТ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., ЛС, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ **за възстановяване на длъжността** „оператор, зареждане на гориво“, която е заемал преди уволнението извършено с Предизвестие от 11.11.2022 г. и Заповед № 368/11.11.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от Н. М. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. **срещу** „СКТ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., ЛС, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, за присъждане на

сумата от 9000,00 лева, представляващи обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение за периода от 12.12.2020 г. до 12.06.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Н. М. Л., ЕГН: ***** **да заплати на** „СКТ“ АД, ЕИК:, **сумата от 3703,14 лева**, представляващи деловодни разноси и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от 09.11.2023 г. (арг. чл. 315, ал. 2 ГПК) пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____